

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

50 „Prisikėlimo“ numerių

Beveik visi mėgstame apvalius skaičius ir prisiminimus.

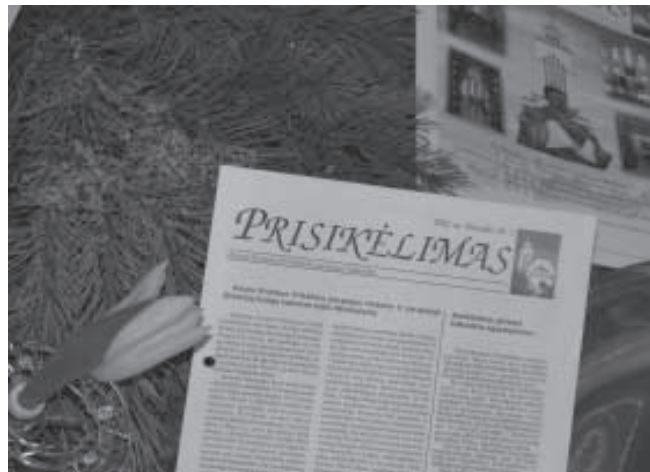
2002 m. gruodžio 24 d. naktį pasibaigė Bernelių mišios. Bažnyčios chorui giedant kalėdines giesmes, naujasis Prisikėlimo bažnyčios klebonas Vytautas Grigaravičius ir vikaras Emilis Jotkus nuo altoriaus skuba prie Mažosios bažnyčios šoninių durų, kad rankos paspaudimu pasveikintų kiekvieną išeinantį parapijiečių ir įteiktų jam šv. Kalėdų proga po dovaną – pirmąjį parapijos laikraščio numerį.

„Prisikėlimo“ *spiritus movens*, sumanytojas ir įkvėpėjas – parapijos klebonas Vytautas, kuris pirmajame numeryje nurodė šio laikraščio tikslą: „Metas turėti savo parapijos laikraštį, per kurį mes kartu kaip viena šeima galėsime pajusti savo parapijos pulsą ir puoselėti bendruomeniškumą dvasiškai.“ Dėkojame pirmiesiems laikraščio redkolegijos nariams – Aušrelei Krunglevičiūtei, Giedriui Kalniniui ir Birutei Vasylienei, daug darbo ir širdies įdėjusiems renkant medžiagą, rašant ir redaguojant straipsnelius.

2002 – 2003 metais „Prisikėlimas“ buvo leidžiamas 1000 egz. tiražu, o nuo 2004 m. tiražas padvigubėjo ir parapijiečių greitai išgrabstomas. Manome, kad tai vyr. redaktoriaus dekanas klebonas teol. lic. kun. Vytauto Grigaravičiaus ir dabartinių redkolegijos narių – Adolfo Daukšienės, Birutės Vasylienės, Dalės Starkutės, Aldonos Narušienės ir Gedimino Žuko – nuoširdaus darbo įvertinimas.

Štai keli skaitytojų atsiliepimai apie mūsų „Prisikėlimą“:

- *Laikraštėlis – kaip šviesos spindulys tamsos karalystėje, stiprybės Jums, mielieji, gausių Jums Dievo malonių!*
- *Labai ačiū už nuoširdų, gerą žodį!* - Irena M.
- *Mielas „Prisikėlime“, tu per amžius būsi spindintis šviesus, kviečiantis skaityti mus visus!* - A. Banionienė.

• *Džiaugiuosi jūsų entuziazmu, linkime ir toliau neprarasti noro ir džiuginti skaitytojus gaivia mintimi.* - E. Kazlienė.

Mums „Prisikėlimą“ norisi vadinti mažiuku vardu „laikraštukas“, gal todėl, kad jis yra per daug brangus: kiekvieną mėnesį dedame daug pastangų, norėdami jį padaryti įdomesnį bei patrauklesnį. Vieni, skaitydami laikraštuką, džiaugiasi, kad randa įdomių straipsnių, pasisakymų, o kiti kritikuoja. Tačiau retas susimąsto, kiek reikia įdėti darbo ir rūpesčių, kol mūsų leidinukas pasiekia Jus. Be to, nesame tikri rašytojai ar korespondentai, todėl ne kiekvienam pavyksta tobulai reikšti mintis spaudoje. Ypač džiaugiamės redkolegijos narių Adolfo Daukšienės ir Birutės Vasylienės straipsneliais. Adolfa Daukšienė – kūrybinio žodžio galia apdovanota turtingos sielos moteris. Jos dvasingų straipsnių gilios mintys, nuoširdumas, paprastumas žavi skaitytoją. Kiekvieno laikraščio numeryje skaitome Birutės Vasylienės straipsnius. Mūsų Birutė, dirbdama gimnazijoje, atlikdama parapijoje daugybę darbų, visada randa laiko aprašyti renginius ar pasidalyti mintimis ir išpučiais.

Atskirai norime padėkoti Gediminui Žukui, kuris tvarko ir rūpinasi internetiniu parapijos puslapiu. Atkreipiame parapijiečių dėmesį, kad artimiausiu metu šis puslapis bus atnaujintas.

Labiausiai pasigendame parapijiečių straipsnelių, nuomonių, pageidavimų. Todėl dėkojame už bendradarbiavimą ir padovanotus eilėraščių parapijiečiams – K. Vikoniui, E. Urbonui, V. Nezgadai, G. Brazauskieni, skaitytojai iš Kazlų Rūdos A. Ledaitei ir kt.

Tariame nuoširdų ačiū visiems skaitantiems parapijiečiams, dėkojame už kritiką ir labai prašome bendradarbiauti, kad laikraštėlis taptų įdomus ir mūsų dvasiai duotų kuo daugiau peno.

Kun. Julius Grigonis

Džiaugsmingai praleiskime Gavėnios laikotarpį

„Dabar – sako Viešpats, – iš visos širdies atsiverskite į mane pasninku, verksmu ir rau dojimu. Persiplėškite širdis, o ne drabužius“ (Jl 2, 12-13). Šiais žodžiais pranašas Joelis Pelenų trečiadienį pakvietė mus į didžiąją Gavėnios kelionę. Tai daugeliui kelia liūdesį ir nepasitenkinimą: „Sudie linksmybės, pramogos, gardūs valgiai. Vėl reikės daugelio dalykų atsisa kyti, ruoštis velykinei išpažinčiai.“ Taip mąsto tie, kurie bijo susivaldyti, bijo kryžiaus, mažytės aukos dėl savo sielos atnaujinimo per Atgailos sakramentą.

Argi Dievas pavydi mums džiaugsmo ir linksmybių? „Grežkitės į Viešpatį, jūsų Dievą, nes Jis maloningas ir gailestingas, kantrus ir pilnas pasigailėjimo,“ – skelbia pranašas Joelis (Jl 2, 13). Pamaštykime apie tai, kiek džiaugsmo ir kiek malonių patyrėme iš Dievo, į Jį atsigręžę.

Juk Jis visada laukia ir šaukiasi mūsų, Jis nuolat budi prie mūsų sielos durų, kad jas atvertume ir priimtume Jo dovanas.

Gavėnia – tai laikas, kai susitinkame su Kristumi: „Aš pasaulio šviesa, kas seka mane, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą“ (Jn 8, 12). Gavėnia – tai laikas, kai kiekvieno mūsų širdį pasiekia šviesos srautas. Ta galinga dieviška šviesa sklinda iš Paskutinės vakarienės kambario, iš Alyvų kalno, iš Kalvarijos kalno ir pagaliau iš Prisikėlimo sekmadienio. Reikia pereiti per tą šviesą, kad atrastum savyje gyvenimą. Paklauskime savęs: „Ar yra šviesa manyje? Ar yra manyje tas gyvenimas, kurį gavau per Krikšto sakramentą? Dievas kartu su tikėjimo šviesa kiekvienam mūsų įdiegė malonės gyvenimą. Karalius Dovydas dejavo: „Mano

nuodėmė yra nuolat mano akivaizdoje“. Ar mes galime pasakyti: „Mano nuodėmė visada prieš mano akis?“

Gavėnia skirta tam, kad mes giliau pažvelgtume į save, pakiltume iš klaidų. Tik nuoširdžiai apsimarinę, atgaila įveikę silpnybes, galėsime džiaugsmingai švęsti Velykų šventę, džiaugtis Kristaus prisikėlimu ir mūsų pačių atsivėrimu Dievo malonei.

Kad patirtume tikrąjį džiaugsmą, išgirskime Viešpaties Jėzaus Kristaus kvietimą: „Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai: jie perkreipia veidus, kad žmonės matytų juos pasninkaujant. <...> O tu pasninkaudamas pasitepk aliejumi galvą ir nusiprausk veidą, kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaujant, bet savo Tėvui, kuris yra slaptose“ (Mt 6, 16-18).

Albina Ledaitė

Kryžius

*Koks didingas paslaptinai Tu esi!
Leisk prie Tavęs prisiglausti ilgesy,
Kad pažinčiau tikrą meilę kančioje
Ir Tavo ramybę rasciau savyje...*

*Kiek maldoj sudėta meilės ir vilties!
Tik prie švento kryžiaus toks ramus jauties.
Jis kaip švyturys tamsiam kely žmogaus...
Tik nuo kryžiaus Kristus mus visus priglaus.*

*Tu per amžius būsi spindintis, šviesus –
Ieškantiems tiesos ir kviečiantis visus...
Tik kančia nuskaistins mūs visas klaidas,
Atgailos keliu į tiesą mus parves.*

*Ačiū Tau, Gerasis Kristau, kad esi! –
Atgailos maldoj Tau tariame visi...
Tau dėkojame už kryžių kančioje,
Mus priglauski amžinybės šviesoje.*

Silvestras

Gavėnia primena

Gavėnios pradžioje Bažnyčia kartu su evangelistu nuveda mus į dykumą, kur Jėzus yra gundomas šėtono. Kodėl taip prasideda šis susikaupimo laikotarpis: nuo susitikimo su „šio pasaulio kunigaikščiu“, o ne su Dievu? Todėl, kad scena jau paruošta: baimė, pasimetimas, išsiblaškymas viešpatauja žmonių protuose ir širdyse, nes, anot popiežiaus Pauliaus VI, „blogis – tai ne nukrypimas nuo normos, bet gyvos, iškrypusios ir iškreipiančios dvasinės būtybės darbas. Tai baisu ir paslaptina.“

Nė akimirkos neabejokime šėtono buvimu. Nors jam pripaišėme uodegą ir ragus bei įdavėme į rankas šakę, tikrovė patvirtina, kad velnias – tai būtybė didžio proto, galinga ir tobula dvasia, turinti begalinio išradingumo dovaną, sugebanti išnaudoti bet kurią galimybę ir bet kokią padėtį pakreipti savo naudai.

Pažvelkime į pirmąjį šiandienio laikraščio puslapį, įsijunkime radiją ar televizorių ir susimąstykime: ar blaiviai mąstantys vyrai ir moterys šitaip elgtųsi, jei nebūtų patekę į velnio nagus? Ar galėtų žmonės, kurių širdys pripildytos Dievo meilės, taip išdavinėti ir vykdyti

prievartos bei siuto aktus? Ar galėtų išsilavinę, inteligentiški, sąžiningi žmonės, susirinkę prie derybų stalo, parodyti tokį žmonių ir tautų poreikių nesupratimą, jei jų mąstymo būdas nebūtų sąmoningai užtemdytas bei sugadintas?

Apšmeižkime ką nors – ir šie žodžiai iškart pasieks tolimiausias vietas. Pasakykite tiesą, pasielkite kilniaširdiškai, sąžiningai – ir nematomos jėgos iškart imsis darbo, besi-

stengdamos užtemdyti šitą menką šviesos ir vilties spindulėlį. Žmonės pasirenge išklautyti visa, kas žema, niekinga, nedora, o visam, kas tyra, gera, šviesu, – lieka kurti. Ar kas nors iš mūsų nusigręžtų nuo puikaus, prirokusio vaisiaus ir imtų į rankas kirmėlių apgraužtą, supuvusį vaisių, jei mūsų nestumtų taip pasirinkti didelė ir tamsi jėga? Būtent taip mes pastoviai darome.

Šėtonas yra melagis ir nesiliauja meluoti todėl, kad bijo tiesos, nes tiesa mus išlaisvina. Jis nenori, kad būtume laisvi. Dar viena mažytė problema – šėtonas žino, kad daugelis iš mūsų nežinome, kad Dievas iš tiesų yra mumyse ir kad mes turime jėgą. Tad grįžkime prie Sinajaus kalno ir klausykime, ką Dievas sako Mozei: „Aš būsiu su tavimi“ (Iš 3,12). Jei tuo netikime, melskimės ir prašykime Dievą tikėjimo dovanos, nes tik tikėjimas padės išlikti Dievo artumoje ir atsispirti šėtonui. Tada suprasime ir šv. Jono žodžius: „Tasai, kuris jumyse, didesnis už tą, kuris pasaulyje“ (Jn 4,4). Jis didesnis už visus puolusių angelų legionus. Jis yra Dievas.

Sėkmadienio katechezė

Dekanas klebonas teol. lic. kun. Vytautas Grigaravičius

Bažnyčia Dievo plane

Mūsų laikų Bažnyčia yra visą pasaulį apimanči bendruomenė. Bažnyčia perduoda tikėjimą tiems, kurie Krikštu į ją įtraukiami, ir moko, kaip krikščionys turi gyventi. Taip ji vykdo savo Viešpaties Jėzaus Kristaus užduotį, kol Jis ateis kaip šlovingas valdovas.

Žodis „bažnyčia“ kilęs iš senovės slavų žodžio *boznica* – maudykla. Biblinėje lotynų kalboje *ecclesia* reiškia „sušaukimą“ – paprastai religinio pobūdžio liaudies susirinkimą. Tas žodis dažnai vartojamas graikiškame Senojo Testamento vertime įvardyti išrinktosios tautos susirinkimui Dievo akivaizdoje, o ypač susirinkimui prie Sinajaus kalno, kur Izraelis gavo Įstatymą ir kur Dievas jį padarė savo šventąja tauta. Pirmoji Kristų tikinčiųjų bendruomenė pasivadino „ecclesia“, laikydamasi save to susirinkimo paveldėtoja. Į jį Dievas „sušaukia“ savo tautą iš visų žemės pakraščiu. Graikiškasis *Kyriake*, iš kurio kilo anglų *church* bei vokiečių *Kirche*, reiškia „Viešpačiui priklausanti“, t.y. Dievo pašauktų žmonių bendruomenė, susirinkusi kaip Jo tauta.

Krikščionių kalboje žodis „Bažnyčia“ reiškia liturginį susirinkimą, taip pat vietinę bendruomenę arba visuotinę tikinčiųjų bendriją. Tos trys reikšmės yra neatskiriamos. Bažnyčia yra

tauta, kurią Dievas suburia iš viso pasaulio. Ji gyvuoja vietinėse bendruomenėse ir pasireiškia kaip liturginis, ypač eucharistinis susirinkimas. Bažnyčia gyvena Kristaus žodžiu ir Kūnu ir taip pati tampa Kristaus kūnu. Bažnyčiai vadovauja popiežius, šventojo apaštalo Petro įpėdinis, ir vyskupai, apaštalu įpėdiniai.

Bažnyčia turi daug simbolių. Bažnyčia yra ir avidė, kurios vienintelės ir būtinos durys yra Kristus. Taip pat ir kaimenė, kurios ganytojas – pats Dievas. Bažnyčia yra ir dirbama žemė arba Dievo dirva (1 Kor 3,9), arba rinktinis vynuogynas, kurio tikrasis vynmedis – Kristus. Taip pat dažnai Bažnyčia yra vadinama Dievo statyba (1 Kor 3,9). Pats Viešpats palygino save su akmeniu, kurį statytojai atmetė, o jis kietiniu tapo. Dar Bažnyčia vadinama Kristaus sužadėtine.

Krikščionys klausia: kur, kada ir kaip buvo įkurta Bažnyčia? Tai buvo Jeruzalėje, Jėzaus mirties ir prisikėlimo mieste. Jėzaus mokiniai buvo susirinkę viename name, kur laukė Globėjo, kurį jiems buvo pažadėjęs Jėzus. O penkiasdešimtą dieną kaip smarkus vėjas iš dangaus įsiveržė Dievo Dvasia, pripildė visą namą ir uždegė visų širdis. Jėzaus mokiniai įgavo entuziazmo ir ryžto. Jie nebegalėjo ilgiau pasilikti

ti namie, jie pajuto pareigą išeiti ir skelbti visiems Gerąją Naujieną.

Prie namo buvo susirinkusi didelė minia žmonių, atvykusių iš įvairių miestų ir kraštų. Visi jie juto Dvasios dvelkimą, visi jie girdėjo, ką apaštalai kalba apie Jėzų, – ir kiekvienas tą Naujieną girdėjo savo kalba. Žmonės, gyvenantys Jėzaus Dvasia, supranta vienas kitą kalbėdami ir skirtingomis kalbomis, nes jie nėra svetimi vienas kitam, nesvarbu, kokios tautos ar rasės būtų. Tuomet, Sekminių dieną, Petras pasakė savo pirmąjį pamokslą. Jo kalba buvo tokia įtikinanti, kad tą dieną keletas tūkstančių žmonių tapo krikščionimis.

„Pasaulis buvo sukurtas turint mintyje Bažnyčią“, – sakydavo pirmųjų amžių krikščionys. Dievas kūrė pasaulį, numatydamas mūsų dalyvavimą Jo dieviškajame gyvenime, o tai turės įvykti suburiant žmones Kristuje, ir tas „sambūris“ bus Bažnyčia.

Dievo tautos telkimas prasidėjo iš karto po to, kai nuodėmė suardė žmonių bendrystę su Dievu ir tarp jų pačių. Pasirengimas suburti Dievo tautą prasidėjo labai seniai, kai Dievas pašaukė Abraomą. Tiesioginis pasirengimas prasidėjo Dievui išsirikus Izraelį būti Jo tauta. Izraelio pranašai skelbė naują ir amžiną San-

dorą, kurią įsteigė Kristus.

Jėzui buvo skirta vykdyti Tėvo nuspreštą išganymo planą. Kad tai įvykdytų, Jėzus įsteigė dangaus karalystę žemėje. Toji karalystė yra daigas ir pradžia tų, kuriuos Jėzus pašaukė pas save. Jie sudaro tikrąją Jo šeimą, juos Jėzus moko naujai elgtis ir tinkamai melstis.

Savajai bendruomenei Jėzus padovanojo

Tešiamie pokalbių ciklą „Tėve mūsų“

Adolfas Daukšienė

Į Dievą Karalių Egipte žvelgiama vienaip, deginančioje dykumoje – antraip, o Pažadėtoje žemėje – trečiaip. Iš pradžių Jo valia paima viršų ir neatsižvelgia į tai, ar jai priešinamasi, nes ji palaužia bet kokią priešinimąsi. Būti klusniam čia tolygu būti pavaldžiam. Vėliau laipsniškai aiškėja, kad šis Karalius – ne valdytojas, ne vergų prievaizdas, o Malonės Karalius, kad ėmus Jo klausyti viskas pasikeičia: galime būti ne valdiniai, o Jo tauta, Jo veikli kareivija. Galiausiai suvokiame, kas yra karalius. Apie tai sako Bazilijus Didysis: „Valdovas gali valdyti, bet tik Karalius gali mirti už savo valdinius.“

Mūsų Karalius stoja į savo valdinių pusę ir

struktūrą, kuri išliks tol, kol karalystė bus visiškai atbaigta. Pirmiausia Jėzus išsirinko dvylika ir jų vadu paskyrė Petrą. Visi Jo mokiniai dalijasi ir Jo likimu. Visais tais veiksmiais Kristus savo Bažnyčiai deda pamatus ir ją stato. Kad Bažnyčia galėtų vykdyti savo pasiuntinybę, Šv. Dvasia ją aprūpina įvairiomis hierarchinėmis ir charizmatinėmis dovanomis.

Bažnyčia yra drauge regima ir dvasiška, hierarchinė visuomenė ir mistinis Kristaus kūnas. Ji yra viena, sudaryta ir dviejų – žmogiškojo ir dieviškojo – elementų. Tai jos slėpinys, kurį priimti galima tik tikėjimu.

Bažnyčia šiame pasaulyje yra išganymo sakramentas, Dievo ir žmonių bendrystės ženklas ir įrankis.

5. Teateinie Tavo karalystė

priima sau jiems skirtus smūgius. Jis veiksmingai myli, Jis tampa žmogumi – Dievas išikūnija. Jis prisiima istorinį žmonijos likimą, tampa žmogaus likimo dalininku, išgeria taurę iki dugno, įskaitant neteisingą teismo nuosprendį ir mirtį. Jis pats patiria, ką reikia būti Dievo apleistam: „Mano Dieve, kodėl mane apleidai“. Todėl Jis ir gali mirti.

Karalystė, kurios mes šaukiames šioje maldoje yra šio Karaliaus karalystė. Jeigu mes ne su Juo, jeigu mums nesuprantama Jo karalystės dvasia, jei ji mums svetima, mes negalime vadintis Dievo vaikais ir negalime sakyti: „Teateinie Tavo karalystė.“ Tai karalystė, kuriai

skiriami paskutiniai palaiminimai: „Palaiminti persekiojami dėl teisybės: jų bus dangaus karalystė“ ir „Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja...“, Tam, kad ateitų karalystė, mes turime sumokėti kainą, nurodomą šiuose palaiminimuose.

Karalystė nėra tis dalykas. Mes visada turime sekti paskui Jėzų, iš anksto nežinodami kelio, būti ta sėkla, kurią sėjėjas išbarstė tamk, kas ši mirtų vardan derliaus, sotiniano kitus žmones. Mes Kristaus sekėjai, turime būti tarsi raugas, kuris bent vieną žmonių grupelę paverstų Dievo karalyste. Kad žmonės pajustų tos karalystės harmoniją ir grožį.

Parapijiečių tribūna

Antanas Vaznelis, Aldona Gricienė, blaivininkai

Katalikiškos laidotuvės – laidotuvės be svaigalų

Kančios žemėje tiek daug, kad jau spėjame prie jos priprasti, pamažu atbunkame. Iš-kankintos, apmirusios sielos gelmėse nuskęta užuojauta, kurios labai reikia kenčiančiam žmogui, ir užgesusių vilčių plynėje lieka tik bestūksantis gyvas numirėlis ar bukas materialistas, išdrįstantis spekuliuoti net žmogaus kančia.

Mirus žmogui, į laidotuves pakviečiamas kunigas, giesmininkai, giminės, kaimynai, pažįstami. Labai kilni ir dievota mintis melstis už brangius mirusiuosius. Beveik kiekvienose būdynėse prie pašarvoto velionio pakviesti gies-

mininkai, giedodami Rožinį bei šventas giesmes, meldžiasi už mirusiojo sielą ir prašo Dievo gailėstingumo. Tokia giesmė ir malda bus išgirsta Aukščiausiojo, jei tai daroma su nuoširdžiu tvirtu tikėjimu, giliu pamaldumu.

Nuo senų laikų lietuviai turi paprotį pavalgydinti laidotuvininkus. Šis gražus paprotys ilgainiui tapo netinkamu įpročiu vaišintis svaigalais. Liūdniausia ir baisiausia, kad pagal šį „vaišingumą“ principą kiekvienas privalo išgerti stiklelį, nori jo ar nenori. Kai pasakai, kad per laidotuves netinka vartoti svaigalų, išgirsti įvairiausių pateisinimų, kaip antai: apetitui pa-

gerinti, dėl šilumos, liūdnei nuotaikai praskaidrinti, tarpusavio santykiams sutvirtinti ir t.t. Šie visi „argumentai“ visiškai nesiderina su pagarba mirusiajam.

Katalikai turi atsisakyti įpročio per gedulingus pietus vaišintis svaigiaisiais gėrimais ar jais kitus vaišinti. Pasekime pavyzdžiu tų, kurie nevartoja svaigalų, o malda, gražiais prisiminimais, kilniomis mintimis pamini mirusįjį ir jo gyvenimą. Tyla, rimtis, susikaupimas – tai tikroji velionio atminimo pagarba. Palydėkime į Amžinybę sielą su tvirtu tikėjimu, Viltimi, Dievo ir žmonių meile.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Aldona Narušienė

Paminėtos poeto B. Brazdžionio 100 gimimo metinės

Vasario 4 d. iškilmingomis šv. Mišiomis, kurias aukėjo vyskupas Juozas Preikšas, parapijos kunigai, buvo minimos Kauno miesto garbės piliečio, poeto Bernardo Brazdžionio 100-osios gimimo metinės. Šv. Mišių metu giedojo solistai Rita Preikšaitė ir Mindaugas Jankauskas, jiems vargonais akomponavo Dalia Jatautaitė.

Homilijoje dekanas klebonas kun. Vytautas Grigaravičius kalbėjo: „Šiandien mes minime žymaus dainiaus, laisvės ir nepriklausomybės šauklio Bernardo Brazdžionio 100-ąsias gimimo metines. Ir koks sutapimas! Šv. Raštas kviečia mus pamąstyti apie žmogaus pašaukimą, apie Dievo valią ir Jo planą žmogaus gyvenimui. Poetas B. Brazdžionis įprasmino lietuvišką žodį posmuose, kuriais kvietė mylėti mūsų Sutvėrėją, Kristų – Atpirkėją, Šventąją Dvasią – Įkvėpėją ir mylimą Tėvynę, jos žmones, praeitį ir dabartį, kovoti už ateitį. Nežinia, kokia dvasia alsuotų jo eilės, jei ne karas, ne sovietų okupacija, tačiau viena aišku, jose visada atsirastų vietos Viešpaties garbinimui ir šlovi-

nimui. Viešpats apdovanojo jį talentu valdyti žodį, ir poetas uoliai vykdė Dievo planą, skirtą jam.“ Klebonas kvietė melstis už visiems mums brangų poetą, prašyti Dievo malonės, kad ir mes, įkvėpti šios dienos šv. Rašto, kaip Bernardas Brazdžionis būtume naudingi šios žemės tarnai, nešvaistytime veltui iš Dievo gautas dovanas.

Po šv. Mišių vyko iškilmingas minėjimas, kurį pradėjo Kauno miesto simfoninis orkestras (vyr. dirigentas Modestas Pitrenas ir dirigentas Vytautas Lukošius), skambėjo Juozo Naujalio „Svajonė“, J. S. Bacho ir W. A. Mocarto kūriniai.

Apie B. Brazdžionio gyvenimą ir kūrybą minėtis pasidalijo Lietuvos rašytojų sąjungos Kauno skyriaus pirmininkas poetas Petras Palionis.

Aktoriai Rūta Staliliūnaitė, Regina Varnaitė, Oлита Dautartaitė, Doloresa Kazragytė, Antanas Žekas, Liubomiras Laucevičius, Egidijus Stancikas, Petras Venclovas skaitė poeto eilėraščius „Pavasario kvietimas“, Tavo siela“, „Malda giroj“, „Mes mirsime kartu“, „Likimo

laivas“ „Per pasaulį keliauja žmogus“ ir daugelį kitų. Tautos šventovė dar nebuvo regėjusi tiek aktorių, kurių skambūs balsai iki jaudulio virpino širdis.

„Tos 45 minutės prabėgo kaip viena akimirka, net nespėjome įsijausti... Kaip gaila, kad tęsėsi taip trumpai... Nuoširdžiai padėkote scenarijaus autoriui ir režisieriui aktoriumi Egidijui Stancikui už tokią šventę“... – tai atsiliepiamai žmonių, kurie atėjo pasiklausyti ir pagerbti mūsų brangų poetą B. Brazdžionį.

Birutė Vasylienė

Piligriminę kelionę po Šventąją žemę prisiminus:

Kristaus ir istoriniais Izraelio keliais (tęsinys, pradžia 48 nr.)

Lapkričio 11 diena. Aušo gražus, nežemiškai šiltas rytas. Šiandien numatyta kelionė tais Kristaus keliais, kur Jis daugiausiai padarė stebuklų, kur pakvietė pirmuosius apaštalus, o prisikėlęs savo mokiniams pasirodė trečiąjį kartą. Vykstame į Tabghą. Pakeičiui pravažiavome Magdalos miestą, iš kurio kilusi Marija Magdaliotė (Lk 7, 36-50; Jn 20, 11-18), tolimoje bolavo Betsaidos miestas (Mt 11, 20-24).

Atvykę į Tabghą, nuskubėjome prie Galilėjos ežero, kur ant kranto stovi Petro Primato bažnyčia. Ji pastatyta toje vietoje, kur prisikėlęs Kristus trečiąjį kartą pasirodė aštuoniems savo mokiniams. Bažnyčios viduje altorius pastatytas ant uolos, kur išlikusi autentiška laužavietė, kurioje Kristus iškepė žuvį (Jn 21, 1-19). Šalia sodelyje apžiūrėjome dvi statulas: vieną – šv. Petro, o kitoje šv. Petras išpažįsta Kristui: „Viešpatie, tu viską žinai. Tu žinai, kad tave myliu (Jn 21, 17).

Kadangi į netoliese esančią Duonos padauginimo bažnyčią negalėjome patekti, nes ten vyko pamaldos, todėl važiuojame į tolimesnę Palaiminimų bažnyčią. Nepaprastai gražios apylinkės. Savaite prieš mums atvykstant pliaupė didžiulės žiemai būdingos liūtys, o dabar saulei šviečiant gamta dvelkė gaivumu: žalia medžių lapija, žydintys krūmai ir gėlės labiau priminė pavasarį nei žiemą. Tik danguje nesimatė „padangių sparnuočių nei lauko lelijų“, apie kurias Kristus kalbėjo palyginimuose (Mt 6, 25-34).

Ant aukščiausios kalvos iš tolo baltomis kolonomis švytėjo Palaiminimų bažnyčia. Jos aštuonkampė forma simbolizuoja aštuonis palaiminimus (Mt 5, 1-12). Nuo šio kalno Kristus pasakė žinomą Kalno pamokslą (Mt 5-7). Bažnyčios viduje ant grindų pavaizduoti septynių dorybių simboliai: tikėjimo, vilties, meilės, protingumo, teisingumo, susivaldymo ir tvirtumo. Neapsakomas jausmas apėmė, kai kunigas Vytautas šioje bažnyčioje mus, piligrimus, palaimino. Nuo kalno atveriantys nuostabūs vaizdai, gamtos grožis žadino jausmus, stiprino tikėjimą, todėl didžiulės minios sekė Kristų. Ir mes, įkvėpti Evangelijos, kurią skaitė kun. Egidijus, iš lėto ėjome į autobusą, bandydami akimis viską aprėpti, sugerti, kad vėliau jau būnant tėvynėje galėtume širdimi išgyventi Kristaus artumą.

Važiuojame į Kafarnaumą, kuriame po Jono Krikštytojo suėmimo gyveno Kristus: „Paliko Nazaretą ir apsistojo Kafarnaume, prie ežero, kur susieina Zabulono ir Neftelio sritys“ (Mt 4,12-13). Šioje vietovėje Jėzus padarė daugiausia stebuklų (Mt 9, 18-26; Mk 5, 21-43; Mk 1, 21-39; Lk 13, 10-17). Čia Kristus pakvietė muitininką Matą į apaštalus (Mt 9, 9-13).

Kafarnaume gyveno būsimasis apaštalų vadas Petras. Ant Evangelijoje minimų Petro uošvės namų griuvėsių dabar stovi moderni bažnyčia, simbolizuojanti Petro laivą. Iš atkastų apie bažnyčią senųjų namų liekanų galima spręsti, kaip atrodė tų laikų miestas: stačiakampiai namų kvadratai taisyklingai perskirti gatve, gyvenamosios patalpos ir kiemai nedidukai; daugelyje namų buvo girkos grūdams malti.

Apie girkas Kristus taip pat kalbėjo savo pamokymuose (Mt 24,41; Mt 18,6).

Netoli nuo Petro namų stūkso kadaise buvusios didžiulės balto marmuro sinagogos likučiai. Mūsų gidas Aleksas papasakojo, kad ši sinagoga buvo pastatyta ant griuvėsių tos sinagogos, kurioje Kristus mokė žmones (Mk 1, 21-39) ir jiems kalbėjo: „Aš esu gyvenimo duona <...>. Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus“ (Jn 6, 22-71). „Ši sugriuvusi sinagoga bus atstatyta, kai Kristus antrą kartą ateis į žemę,“ – kalbėjo Aleksas.

Kun. Egidijus šv. Petro bažnyčioje aukėjo šv. Mišias, per homiliją Evangelijos ištraukomis priminė Kristaus gyvenimą Kafarnaume. Nuo patirtų išpūdžių nesustabdomai liejosi ašaros, tarsi išplaudamos iš sielos susikaupusias šiukšles. Išėjau iš bažnyčios apsvaigusi, kaip po narkozės, nieko nemačiau, tik bendrakaivių iškrėstas pokštas su pinigine gražino mane į realybę.

Grįždami į Tabghą, užsukome į pakelės valgyklą ir skanavomės gardžia Petro žuvimi (žydai valgo tik šią žuvį).

Pagaliau pavyko patekti į Duonos padauginimo baziliką su puikiais bizantinio laikotarpio mozaikomis. Prieš altorių esančioje mozaikoje pavaizduota duonos pintinė su kryžiumi paženklintais kepalukais ir dvi žuvys (Mk 6,41-42) – tai ne tik antrojo duonos padauginimo stebuklo priminimas, bet kartu ir Eucharistijos simbolis. Sukalbėję maldas vykstame į prielauką.

Į Tiberiją plaukėme laivu per Galilėjos ežerą. Buvo saulėta diena be jokio vėjelio, tačiau ežero vanduo virpėjo, tarsi kas po truputį drebintų drobule. Po vakarienės ežero pakrantėmis vaikštinėjome po švytinčią vakarinę Tiberiją ir tarsi su ja atsisveikino. Beje, Kristus į šį miestą net nebuvo užsukęs, net nepažvelgė į jį, nes Jo laikais Tiberija garsėjo palaidu audringu gyvenimu.

Naktį negalėjau užmigti: vidinis jaudulys ir nerimas neleido sumerkti akių. Rytojaus dieną mūsų laukė Jeruzalė.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu "Prisikėlimas", Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. teol. lic. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis